

L'escola retrobada

De ben segur que, fins no fa pas gaire, la gran majoria de les cases de la nostra ciutat devien amagar un bocí de història de can Colapi, els Escolapis. Retalls de històries que durant molts anys han passat de pares a fills. Ara, la vila s'ha fet gran i l'escola acull vilanous i vilavells, vilanovins tots. La tarja de presentació de Can Colapi és irrepetible: un edifici gran, majestuós, tant ara, com fa prop d'un segle i mig. Hi vaig fer cap per primer cop ja fa molt de temps, potser massa temps. Un edifici imponent i uns estudiants minúsculs. Arquitectura simètrica, sòlida, sòbria... sublim !. Un edifici de passadissos llarguíssims i escales misterioses que s'encargolaven cap el cel. Portes i estances prohibides i tot un escenari perfecte per fer córrer la imaginació dels menuts. A les golfes, el vell museu de història natural era un colofó immillorable per sobreixir tanta fantasia. La reixa que dóna al parc, el pedrís de la capella o el terror al voltant de la vella palmera eren llavors, com ho eren fins no fa gaire, punts preferents de trobada i tertúlia infantil. A Can Colapi hi havia sentit de país i un corrent d'aire fresc i liberal que s'agraïa sota l'esquitx d'una dictadura que lenta, massa lentament, s'anava esbravant. Les escoles, com tot, les fan les persones, i a can Colapi n'hi havia moltes de morro fort, peus a terra i cap centrat, que feien escriure tanta fusta corcada per la negra nit. Un punt de disciplina de bon fer, una cultura religiosa que no empatxava, un tel catalanista que anava fent gruix i un considerable pòsit de coneixements de llistó alt...Tot ajudava a fer camí i que els homenets s'anessin fent grans. Els Escolapis i Catalunya han sabut teixir des de sempre espesses xarxes de complicitat. En vaig sortir amb tretze anys, i vaig tornar-hi passats els trenta, acomboiant primer la Guisla i després l'Ot. Un continent tant semblant amb un contingut tant diferent !. Pluja fina de records, cares noves i cares retrobades, una singular amalgama generacional de mestres, pares i nens; velles i noves experiències viscudes de segona mà que et

fiblen directament en els sentiments, entre parets, sostres i passadissos que els anys han empetitit. Ara, l'escola ha guanyat en colors. Potser tot va començar aquell matí de tardor. Feia poques hores de la mort del dictador, l'escola havia tancat i moltes esperances s'havien obert. Els de la colla vam córrer cap a la platja, escenari de trapelleries extraescolars i un immens refugi per l'esperit. Encara avui hi torno sovint, sobretot quan van mal dades. L'escola –com la tele de casa– s'aniria tenyint de colors, però jo ja no ho veuria. Calia encetar una nova etapa. Ara que hi he tornat de ganàpia, les sensacions es repeteixen, avui com sempre. Alegries i patiments, satisfaccions i maldecaps, la roda no para de girar: com a nen, com a pare... La perspectiva del temps dóna matisos i enriqueix els detalls. L'escola, com tantes altres coses a la vida, es gaudeix més en diferit. Sap greu, però sembla inevitable a la condició humana. Com ens agradaria de poder gaudir avui de tants moments desaprofitats .

Albert Tubau

(Article publicat a la revista L'ull de l'estudiant el juny de 2008)